

BAJA

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 5 kr.

Előfizetési árak:

Égész évre	50 ft -- kr
Fél évre	25 -- 50
Negyed évre	12 -- 25
Néptanítónak egész évre	3 --

Hirdetési díjak

a legutánnyosabban számítatnak.
Bélyeg minden beiktatásért 30 kr.

Szerkesztői iroda.
hova a lap szellemi részét illető kérdések megküldendők
ÁLLAMI TANÍTÓKÉPEZŐBEN.
Levelek csak bérmentesen fogadhatunk el. Kéziratok nem adhatunk vissza.

Kindóhívatl:
Az előfizetési pénzek és hirdetések a kindóhivataltól Nánay Lajos könyvnyomdája — küldendők (Bódog-tér, Schoiber-féle ház.)

Előfizetési felhívás!

A közeledő új évvel lapunk megkezdí **VII-ik évfolyamát**, melynek megrendelésére a nagyérdemű olvasó közönségét ezennel fölkérjük.

Lapunk minden tekintetben független irányáról, annak községünk szellemi és anyagi jólétét folyton szem előtt tartó törekvéséről, mely minden önző egyéni érdeket kizár, tárgyilagos, minden személyeskedést mellőző higgadságáról volt alkalma meggyőződni.

Ha itt-ott tapasztalt fonákságokra újjal mutatunk, az a közjó érdekében történt s jelszavunk azontul is az marad: salus rei publicae suprema lex esto, vagyis a közjólet előmozdítása lesz azontul is főtekrvésünk, mely előtt minden részleges vagy egyéni érdekek elnémulnia kell.

Mint hogy a közjó előmozdításának főtekyezőjét a nevelésügyben látjuk s ez iránt érdeklődést és figyelmet öb-reszteni kívánunk, egyrészt jörvőben is tanügyi mozzanatainkat kellő figyelemmel kísérendjük, másrészt a tanítóikra azon kedvezményben ismét részesítendjük, hogy hetenkint kétszer megjelenő s a nevelésügyet mindenkor melegen felkaroló lapunkat kedvezményes áron megszerezhetik.

Hogy a külső alak és kiállítás a nagyérdemű közönség

igényeinek teljesen megfeleljen, a kiadó főtekrvése leend.

Előfizetési, a kiadóhoz bektelendő ára:

Égész évre . . . 5 ft.

Félévre . . . 2 ft 50 kr.

Néptanítónak egész évre 3 ft.

Míg a nagyérdemű olvasó közönségnek eddigi szives pártolásaért hálas köszönetünk ezennel nyilváníttjuk, ajánljuk magunkat és lapunkat jörvőre is szives indulataiba.

Kelt Baján, 1879. decz. hóban.

Nánay Lajos,
mint kiadó.

Dr. Bartsch Samu,
mint felelős szerkesztő.

A kisbirtokosok földhitelintézete.

A szives olvasó többizben találkozott lapunk hasábjain ezen névvel s minthogy legújabb időben, a leleplezések és leközölások ezen heteiben, sok történet, mi ezen czimnel összefüggésben van, tartozunk ezen fordulatokról is tudomást szerezni s közönyégünket is kellőben tájékoztatni.

Még a „gründölások” idejében alakult egy ily nevű intézet, szerény tőkével és azon czáll, hogy a kisebb birtokosok, kik ezer forintot alul kölcsönt felvenni óhajtanak, huzhassák törlesztés és mérsékelt kamatok mellett pénzhez jutassanak. Az alapítók és kezelők között jövevény férfakkal találkoztunk azonban egyesek időközben kétséssel is rosszabb színbe lörbe jutottak. A vagyon nagy része hiányzik, a társulat liquidálni kénytelen, egyes tagjai ellen épen az egyik igazgató vagy elnök (Festotich Pál, gróf)

1879. december 31-én.

El nem mulaszthatom e napot a nélkül, hogy ne szólnék azon érzelméről, melyet minden ember érez e napon, s ennek következtében magamat sem vonhatom ki, minthogy én is a társadalomhoz s nem a túlvilági lényekhez tartozom.

Törékvéssem oda irányul, hogy elmékedésemet, mely engem ezen nevezetes napon ellenállhatatlanul üdvöz lelkem megkönyebülése végett papírra hozhassam. Ha sikerül gondolataimat híven ecsetelni úgy bizonyára sokan fognak magukra vonatkozó tényeket feltalálni ezen czikkecskében.

Ha a vándor vagy utazó gyönyörű tájon fekvő magas hegytetőre fölérve visszetekint az általa járt utakra, tagadhatatlan, hogy különös érzet járja át kéblet azon gondolatra, miszerint: „Itt vagyok valahára, sok viszontagság után elértem célmotam. De ki segít nekem abban a mi meg előttem van? okvetlenül le kell mennem a völgybe ha élni akarok, ki fog engem védeni, ha valamely szerencsétlen esetnek lennék kitéve? tudhatom-e, hogy baj nélkül érek-e le a völgybe?”

Előre bocsátottam ezen rövid hasonlatot mint hü képletét egy érvnek. Mi egyéb az emberi élet, mint vándorút. Midőn valamely érzelemben otthon vagyunk, ezen édes megnyugvás nem tart sokáig, mert fölkergeti az önmagánkat kitűzött valódi czél. Törékvő az ember mindig, a meddig csak bír, s a valami eltávolítatlan gátnak jó előbe, akkor aztán hiába minden erőfeszítés, meg kell adnia magát, ha a sors vaskeze alatt nem akar kimulni.

Mit is tehetne az ember egyedül? nem használné néki semmi; a minék alá van téve, eljő az s föltalálja, akár kerültül vagy sem! Nincs orvosság a sors hatalma ellen, csak egy kis csillapító szer s ez nem más, mint a megnyugvás!

Vegyük tehát úgy, hogy ezen nap azonos azon időponttal, melyben a vándor a hegytetőn látja magát. Mi is elértük egy-ét-

TÁRCSA.

Uj évre.

Dr. Hauser Mórhoz. *)

Mint egy szeliden húnnyó nyári alkony
Végére hajlik egy év megint
S derengve, mint mosolygás nyújas arcon
Félnék az új év szép reményben lát.

Oh mennyien esélődnak e reményben!
Hisz csak esélődés földi életünk.
Csak álmodunk merengő érzeményben
És ah könnyekre hányaszor ébredünk.

Te ne esélődjál, est szívőd kívánom,
Ki szeretettel gondolkod Reád,
Uj évad mint egy rózsafaleg szálljon,
Öröm könyökben hintve harmatát.

Szulik József.

*) A gyöngéd figyelem s a szép kivétel miatt, jóllehet magánjellegű a költemény, örömmel közöljük lapunk hasábjain.

feljelentése folytán fenyítő vizsgálat indított meg és van folyamában. Végre alkalmasint roz lesz.

Ezen bukófelben volt intézet vezetői egyéniségei körében s ezen intézet helyiségében indult meg a mozgalom új hasonló szervezettől országos hitelintézetet létesíteni. A létesítő bizottság tagjai jobbára a bukófelben lévő intézet embereiből kikerülvén, mindenki, ki arról tudomásal birt, híres és tartózkodó közönnnyel fogadta ezen különben áldásossá válható intézet eszméjét, melyet koronás főnk és törvényhozó testületünk is melegen felkarolt. Hogy a fővárosi sajtó határozottabb állást nem foglalt a régi intézet kétes jellemű emberei ellen, s hogy a nagy közönséget határozottan nem figyelmeztette, hogy az új intézet alapítói jobbára a régi „gründerek“ azért azt nemű, a mulasztás vádjával illethetők. Csak ezen körülményből érthető meg, miért vonakodtak jellemes jónévy egyének az új intézet kormányzatában, melyre őket a bizalozu beválasztás — részt venni s ezen körülmény magyarázza meg, miért vált szükségessé a kormány részéről bizottságot küldeni a „tartalekalap javára befolyt alapítványi pénzek hiánytalan állapotban meglétének konstatálására.“ A bizottság az alább következő jegyzőkönyv tanúsága szerint, az összes vagyonnak meglétét és a „hazai első takarékpénztárban“ lett elhelyezését, nem különben az alapító-okiratok kezelése körüli eljárásnak kifogástalan voltát, megállapította.

JEGYZŐKÖNYV

felvettett 1879. évi december 20-án, a „Kisbirtokosok országos földhitelintézete“nek helyiségében, ezen intézet alapítványi tőkéinek, az ezen tőkére történt befizetéseknek mikénti kezelítése tárgyában, a nagyim. kir. miniszterelnök f. é. december 14 én kelt 3484 m. e. számú magas megbízása következtében.

Jelenlevők. A kormány részéről: *Madarassy Pál*, államtitkari helyettes; *Buzsáky Pál*, p. ú. osztálytanácsos; *Beretovs Endre*, p. ú. osztálytanácsos, mint kormánybiztos. Az intézet részéről: *Bittó István*, intézeti alelnök; *Szokolay Gyula*, *Heller Gábor*, igazg. tagok, *Helfy Ignác*, felügyelő bizottsági elnök.

A kormányelnök által kiküldött bizottság, az intézet helyiségében reggeltől 10 órákor megjelenvén, s *Madarassy Pál* ő méltóságára bizottsági kiküldetésének célját t. i. megállapítani, mely összeg erejéig lettek alapító okiratok beadva és ezekre mely összeg erejéig történtek készpénzbefizetések, ezen befizetések holvá fordítottak, és az értékek miként kezeltek és őriztetnek, előadván, *Bittó István* ő méltóságát felkérte, miszerint elrendelni méltóztassék, hogy a bizottság feladatában az intézet részéről a ne-

nek célját, de ha nem érték el — nincs azon hatalom, mely csak egyenpót is toldhatna ezen 1879. évhez; tehát nem lehet jóvátenni semmit, a mi már megtörtént? Hogyne lehetne csak visszaidezni nem lehet még csak egy másodpercet sem, hogy újra átélhessük, talán jobban mint tavaly.

De hisz most se késő, új szorgalommal kezdjük munkálkodásunkat s ne eszágadjunk el azon keserű érzelem súlyát alát, hogy az elmúlt év lefoyt annélkül, hogy a reméleteket elértek volna.

Vigasztalódnék mindenki azzal, hogy eljöhét meg, a mi még eddig meg nem érkezett.

Ezen napon mindenki sóhajt és mindenki örül is egyszeremind.

Szegény vagy gazdag, ifjú avagy agg mind örül, hogy elmúlt az óv.

És mégis ha fontolóra veszi azon jó óráit, melyek elmúltak, anélkül, hogy egyebet hagytak volna hátra, mint a mult jóvá emléket, azaz, ha vissza gondol rájuk s észreveszi, hogy jelenleg nincs, és csak a korlehetlen sorai a megmondhatója, hogy lesznek e még jövőben is oly vig perzei.

Hányan szeretnék a jövő látszóvébe belepillantani, de nincs az a hatalom, mely ilyenmű messzelátót feltalálna. Én úgy vélekedem, s hiszem, hogy nézetemet többen is osztják, hogy legjobb így a hogy van.

Sokaknak ugyan szemét kápráztatná azon sok jó avagy rossz ami még csak a jövőben lesz kiutadhat.

Ne rettegjük a jövőt, hanem erősöbödünk azon gondolat átérezése által, hogy az elmúlt év sem volt oly bőkezű az a percvelnek kiosztásában, mint a keserű órák szerzésében s mindennek dacára nem volt oly fájdalom, melyet az idő hatalmas orvosa ki nem gyógyíthatna.

A jövő is csak olyan lesz, mint a mult. Csak az az egy gondolat is elég arra nézve, hogy vigasztalódnék, ha látjuk, hogy

talán létező könyvek, feljegyzések vagy kimutatások előmutatásává támogatassák, a mit ő nagyméltósága azonnal elrendelni kegyeskedett.

Az alapítványi tőkék megállapítására a bizottság rendelkezésre bocsátott egy, a létesítő bizottság által „alapítványi okmányok naplója“ ezimén vezetett, és az által a jelenlegi igazgatóságnak átadott feljegyzés, mely sem fűzve, sem összegeve nem volt; így körülmény egyéniránt az intézetnek, valamint az értékeknek a mostani igazgatóság által történt átveteléről szóló, a hiteltelített újságotban ide meliekett 1879. november hó 5-ről kelt és a létesítő bizottsághoz beterjesztett jelentésben részletesen van körülírva.

Ezen feljegyzés alapján a jelenlegi igazgatóság által készített hiteles kimutatás szerint megállapítottot, miszerint 1874. február hó 26-ától vagyis az intézet létesítése céljából tett első lépések napjától, az intézetnek a mostani igazgatóságnak történt átadása napjaig, 1 től kezdve 2215-ig folyó szám alatt összesen 1,650,500 ftről szóló alapítványi nyilatkozat, hiteltelleg okirat adott át a létesítő bizottság kezébe, a mostani igazgatóság pedig 2216 számú 2219 folyó számg 2600 ftről szóló alapítványi okiratokat vett át.

E szerint megállapítottot, miszerint az alapított tőkék összege 1,653,100 ftr, szoval egy millió hatszáz ötvenháromezer egyszáz ftr-ra rug.

Az egyes okmányok megvizsgálatván, konstatáltatott, miszerint hiányzik: 9 okmány.

A többi okmányok a fenebb jelzett folyó számok alatt teljes rendben találattak, és a három igazgató külön zúra alatt álló Wertheim-féle pénztárban őriztetnek.

Hogy mely összeg erejéig történtek készpénzfizetések, erre nézve megfigyeztetik, miszerint azon nap, melyen elhatározták, hogy a befolyó pénz kivétel nélkül gyümölcsözést végzett az első hazai takarékpénztárba helyezték el, összesen 41,260 ftr foly be tőkében; ezen összeg öt illetve hat % kikötése s takarékpénztári kezelés mellett a régi kisbirtokosok földhitelintézetében elhelyeztetett; ezen összeg azonban fenebb érintett elhelyezési módnak elfogadásával a létesítő bizottság részéről felmondván, a kisbirtokosok földhitelintézete részéről a kikötött felmondási határidő bevérasa nélkül a létesítő bizottság kezébe 1879. év november hó 8-án a visszaprodotott 3614 ftr 69 kr kamatokkal együtt ki fizettettvén, az alapítványi tőkék az első hazai takarékpénztárban azonnal elhelyeztettek, a folszaprodot kamatok pedig az országos intézet részéről folyó kiadásainak fedezeteké céljából visszatartattak, és külön elszámolás alatt állanak.

Ezek után az alapítványokra történt befizetések kivétel nél-

menyi embertársunk szenvedéséget és nyomort, melynek súlyát mi nem ismerjük. Az igaz, hogy a lélek bukómorsóga még elviselhetetlenebb az anyagi nélkülözésnél. De győzzük meg lelkünk ezen indulatát azon gondolat által, hogy a gondviselés nem mérhet az emberre oly súlyos csapást, melyet nem volna elég ereje elviselni.

Térjünk át most azon különféle érzelmekre, melyeket a különböző koru emberek az év utolsó napján éreznek.

Az agg nagyszüle ezen napon megszanlajja éreit, megfontolja, hogy már mióta nagypapa vagy hogy hán, adik unokája esetlegesen dédunokája volt ez évben a világra.

A szüle pedig örvekd, ha látja, hogy gyermekei jól el vannak látva, vagy hogy a gyermekek jó tanodában vannak, vagy pedig mint felnöttek boldogan élnek. Ekkor, ha ily gondolatok foglalkoztatják a szülöket, lehetetlen hogy ne lebbennek el ajkajkáról egy köszönetet és hálát kifejező fohász.

Vegyük a fiatalokat, hány ifjú örvend a közelgő farsangnak! s hány fiatal leány álmódzik s ábrándozik a felől, hogy milyen jól fog mutatni a táncmulatságokban.

A gazdag a napon megszanlajja tőkéit s örvend annak, ha az nagyobb mint egy év előtt volt. Ellenben a szegény sóhajtva néz a jövő elé, mintogy rettegve, mert nem bizonyos abban, hogy egy év múlva örvendhet-e úgy, min e mai napon, az átél évnek.

Igy meg van mindenkinek a maga öröme és búja.

Hány gazdag van, ki szívesen cselekedik alkalmely szegénnyel, midőn látja, hogy mily boldognak érezheti magát a családaga szegénysége dacára, ha fáradság hozatér s ölebe veszi gyermekét s játszadozva tölti el az estét vele.

Ha meggondolja, hogy ő ugyan csak szegény gazdag, ha ő hazatér az ő egyszerűen berendezett termeibe s észreveszi, hogy nincs a ki őt szívesen fogadja, nem kérdezi őt senki, hogy hol volt, mert ő neki csak szolgái vannak; kikhez nem illendő urokat

kül az első hazai takarékpénztárba elhelyeztetvén, az ezen elhelyezésekről, illetve az egyes takarékpénztári könyvekekről az intézet részéről szerkesztett 1-től 1921-ig terjedő folyó számmal ellátott jegyzékéről konstatálattot, miszerint egy a létesítő bizottság, valamint az igazgatóság közösen összesen 316.320 frt, szóval Háromszázötvenháromezer-háromszázhusz frt folyt be készpénzben, illetőleg az alapítók által közvetlen az első hazai takarékpénztárba elhelyezett összegről szóló takarékpénztári könyvekekben.

Ezután előadtaván a befizetésekről szóló takarékpénztári könyvekek, ezek egyenként megtekintetvén, és a jegyzékben foglalt adatokkal összegeztetvén, teljes rendben találtattak, miután ezek a Wertheim pénztárba visszahelyeztetek.

A bizottság eljárása folyamában meggyőződés szerzetett arról is, miszerint az országos intézet felügyelő bizottsága az ötlet törvényesen megillető jogával élve, 1879. december 9-én az intézeti ügyvezető vizsgálat tárgyává tette, és azt rendben találta.

Kelt mint fent.

Madarassy Pál, s. k. h. államtitkár; *Buzsáky Pál*, s. k. oszt. tanácsos; *Beretóczy Endre*, s. k. oszt. tanácsos és kormánybiztos; *Bittó István*, s. k. alelnök; *Szokolay Gyula*, s. k. igazgatási tag; *Helier Gábor*, s. k. igazgatóságtag; *Helfy Ignác*, s. k. felügy. bizotts. elnök.

Kívánjuk, hogy igaz legyen, hogy egy krajczár sem hiányozzék azonban teljesen megnyugtatóva nem vagyunk. Az „alapítványi okmányok naplója” sem fűzve, sem összegeve nem volt. A jogosult bizalmatlanság tehát azt kérdozi: mely körülmény biztosítja az alapítót, hogy alapító oklevelek csakugyan belkerültek a naplóba, a mint tényleg egyekek csakugyan hiányznak s hogy befizetett első részetük vagy alapítványuk rendelkezési helyére eljutott. Ezen jogosult kéveltyt ugy véljük eloszlatathatni, ha a mostani, minden kétes jellemű egyéntől mentál előbb purification igazgatóságot felkerjük, hogy nyilvánosan számloljon, közölvény az alapítók napló szerinti névsorát és megjegyzévé mindenkinél, mennyit fizetett be a pénztárkönyv tanúsága szerint. Ki az intézet iránt érdeklődött, az alapító sorába lépett és tényleg befizetett, az most is figyelemmel kíséri az egész ügyet s majd jelentkezik, ha neve az alapítók és befizetők sorozatából kimarad. Még ezen megnyugtató lépést kívánja az intézet érdeke és ajánljuk az igazgatóság szives figyelmébe. Mint czikkünk megírása óta megjelent fővárosi lapokból értesültük, az igazgatóság csakugyan ily kimutatáson dolgozik. Óhajtuk, hogy a közönség megnyugtatóására mentál előbb napvilágot lásson.

S z e r k .

mulattani. Megfontoltván az ilyeneket a gazdag, okvetlen arra a gondolatra jő, hogy ő még aranyával sem veheti meg azt, a mi a szegényt oly boldoggá teszi.

Egy példabeszéd jut eszembe, mely régisége dacára igen találó. Egy boldogtalan király nagy penzösszeget tűzött ki arra, ki megmondja neki, mit tévő legyen buskomorsóga elűzése végett. A jóda pedig akkép nyilatkozott, hogy a király egy magát teljesen boldognak valló embernek ingét öltsse fel. Meggyenrend őt a fejedelem, alattvalótt buzdította, hogy keressék fel a valódi boldog embert.

Eleintén csak gazdagokat vontak kérdőre, de egyik ezt a másikat amazt nevezé meg, mi teljes boldogságához hiányzik. Évek mulva uton-utófele találtak rongyos ruhába öltözött jelentéktelen kinézésű vándorlegényt, ki jó kedvelé dalolt. Megkérdezvén őt, hogy miért oly vidám, azt felelé, hogy én teljesen boldog vagyok. Azonnal elvezették a királyhoz, de midőn az ing levetésére került a dolog, kitűnt, hogy nincsen inge.

Ne irigyeljük meg tehát a gazdagokat, mert nem mind arany, ami fénylik, s nem mindenki boldog, akit annak nézünk. Nem is volna jó, ha mindenkinck szívébe lehetne tekenteni! Engedjünk meg sorunknak s fegyverközzünk a jövőre munkakedv és szorgalommal, akkor biztosak lehetünk, hogy nem fogunk szenvedéseink erővanni jelkünkön. Mert ha munkálkodunk, akkor élünk ott van foglaltságunkon s nem nyernék időt arra, hogy gondolatainkunk feleletlen menet engedjünk. Bizzuk ügyünket a mindenhatóra s saját kezünk működésére s éljünk azon gondolattal „Segíts magadon az Isten is megsegít.”

H I R E K .

— **Hymen** Ifj. Herzföld Nándor helybeli nagykereskedő jegyet váltott Schwartz János kisasszonnyal Nagy-Váradról. Leljük fel a boldogság kiapadhatlan forrását a kótendő frigyben.

— **Mócs Zsigmond** fiatal író, városunk szülötte, ki Fiumében súlyos betegségből felkúrt, hajából már felgyógyult, s visszatért Győrbé.

— **A bajai póstarabák.** Mikosovits testvérek póstarabálai bünyögyében hoztá I. folyamodású ítélet, a budapesti kir. ítélő táblán — mint minket értesítenek — Bellágh István táblai bíró előadása folytán megsemmisítetett.

— **A pest-zimonyi vasut.** A pest-zimonyi vasut iránti tanácskozások egyelőre teljesen szünetelnek, minthogy egyrészt Szerbia a csatlakozás kérdésében még mindig kértelmű magatartást tanúsít, másrészt, mert a kormány s az osztr. államvasut közti alkudozások még mindig nem kezdődtek meg.

— **Számós panasz** érkezett hozzánk a z o m b o r i postahivatal ellen. Mint értesültünk a szükséges intézkedések is megtörténtek már, hogy jövőben ne legyen oka panaszra s így levelezőnk leletét ez alkalommal nem látjuk szükségének közölni.

— **Hirdetmény.** A koldulás és kérégetás körül tapasztalt visszaélések megszüntése céljából a rendőrkapitány hivatal akként intézkedett: miszerint az itthelyi koldusok mindgyeike jövő 1880. évi január hó 1-éb napjától kezdve — egy a folyó számat, a koldus nevét és a kapitány hivatal pecsétjét és aláírását tartalmazó egy évre szóló jeggyel fog ellátatni. — Továbbá az évfolyamán jelentkező idegen vagy helybeli — valamely szerencsétlenség által sújtott — kérégetők is hasonló, a kérégetésre nyert időtartamot kitüntető jegyet fognak kapni. Miről a t. városi közönség azon felhívással értesítünk, hogy mindazon koldusok és kérégetők, kik a fenemített jegyet előmutatni nem képesek, okvetlen elutasítani, esetleg fejlelteneti sziveskedjék. Kelt Baján, 1879-ik évi december hó 28-án. Albert József, s. k., rendőrkapitány.

— **Madarak a törvényesség előtt.** A szegedi kir. járásbíró-ság előtt a napokban olyan polgári pörben volt tárgyalás, melynek szereplői, a véletlen összetalálkozása folytán, egy természetű kategóriába tartozó névvel bírnak. A felperes neve **R i g ó**, az alperes **V e r é b** Mátyas. A tárgyalásnál tanuk voltak: **S a s** **L a j o s**, **V a r j u** **G á b o r** és **S z a r k** **M á t é**.

S z i n h á z .

(H - y) Pénteken „A pök és a szegedi menyecske” került színpa félig telt ház előtt.

Szombaton szüfolásig telt ház előtt adatott **J a k a b** **f f y n é K**. Katicza jutalmául „Egy könnyelmű leány” - bécsi életkép. Első sorban a jutalmazott (Róza) emelendő ki, mert ügyes játéka s szabatosan emekelt dalalaival a közönséget folytonos derűltségben tartá. Érdemeinek elismerésül két koszorút is kapott a taps és kihívásokon kívül. — **S z i r m a y** (Finczerl) jól alakított s a közönséget nem egyszer nyevette meg. **J á n i** (Schwirbl) ki bár másodrendű szerep jutott neki, azt érvényre emelte. **H i d a s s y** (Ammerling) elemében volt. **M. S z a b ó** **Károly** (Malczler), **N a g y n é** (Bipaldauerné) helyesen alakítottak és ifj. **S z a b ó** (Sterczl) szintén taptot aratott.

Vasárnap **Tóth Ede** korán elhunyt ironknak „Tolona” czimú népsziműve adatott kevés számú közönség előtt. — A szereplők közül különösen **E. N i k ó** **L i n a** asszony (Angyal Liszka) **S z i r m a y** (Mravcsák) és **K e r t é s z** (Miklós) arattak sikert és taptokat.

Szerkesztői üzenetek.

H. P. Sch. B. urnak, helyben. „Bajai Közönség”-ben megjelent „Karácsony” czimú czikk miatt a szerkesztő „társaság lovagiasággal” vádolja, mert ezen czikket közölte. Bár engem „lovagiasnak” fog tartani, elfogadott felekezeti bűző sorainak még sem aháték helyet, még a nyílt térben sem.

